

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 6 lutego 2019 roku

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. w dniu 3 listopada 2017 roku udał się do sklepu (...) mieszczącego się przy Alejach (...) w W. z zamiarem dokonania kradzieży, w celu uzyskania pieniędzy na narkotyki. Mężczyzna wszedł do sklepu przed godziną 17.00. Następnie, wziął z półki sklepowej dwa wideo domofony marki H. (...) o łącznej wartości 1498 zł, które zapakował do plecaka, po czym opuścił teren sklepu, przekraczając linię kas, bez płacenia za towar.

Dokonaną przez D. K. kradzież, zarejestrował pracownik ochrony sklepu (...), który obsługiwał monitoring sklepowy. Poinformował o powyższym dowódcę zmiany, który dokonał ujęcia mężczyzny i odzyskał towar, który w stanie nienaruszonym wrócił do dalszej sprzedaży.

Następnie na miejsce zdarzenia wezwano patrol Policji i funkcjonariusze dokonali zatrzymania oskarżonego.

D. K. dopuścił się kradzieży, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

wyjaśnień oskarżonego (k.25, 216), zeznań świadka R. S. (k.10), zeznań świadka M. G. (k.15v), protokołu zatrzymania osoby (k.2), protokołu przeszukania osoby (k.5-6), protokołu przeszukania mieszkania (k.7-8) karty karnej (k. 20-21, 89-90), protokołu oględzin osoby (k.31-33), wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia (k. 42-44), wyroku Sądu Rejonowego w Grójcu (k. 52-53), opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 80-83), protokołu zatrzymania rzeczy (k.92-95), protokołu oględzin rzeczy (k.96-100).

Oskarżony **D. K.** przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 25). Przed Sądem oskarżony podtrzymał swoje stanowisko procesowe i w krótkich wyjaśnieniach podał motywy swojego działania, wskazując że kradł, aby mieć pieniądze na narkotyki. (k.216).

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego:

Sąd, w całości obdarzył wiarą, spójne i logiczne wyjaśnienia oskarżonego.

W klarownej relacji podała on obiektywnie realne motywy swojego działania, zaś jego klarowne i konsekwentne stanowisko procesowe znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie. Sąd nie dopatrył się przy tym, żadnych racjonalnych przesłanek pozwalających podejrzewać, iż oskarżony miałby bezpodstawnie się obciążać się fałszywymi wyjaśnieniami.

Sąd obdarzył wiarą zeznania obdarzył wiarą zeznania R. S., pracownika ochrony sklepu (...) przy Al. (...) w W., który w dniu 3 listopada 2017 roku, który obsługując monitoring sklepowy wykrył dokonaną przez oskarżonego kradzież i przyczynił się do jego ujęcia. Świadek w swoich zeznaniach omówił okoliczności w jakich doszło do ujawnienia faktu kradzieży, oraz zatrzymania oskarżonego, co poskutkowało również odzyskaniem skradzionego mienia. Wskazał także wartość skradzionych przez oskarżonego towarów. Sąd stwierdził, że zeznania świadka są spójne, jasne i zgodne z zebranym w sprawie materiałem dowodowym w szczególności z nagraniem z monitoringu i wyjaśnieniami samego oskarżonego.

W powyższym kontekście, Sąd uznał również za w pełni wiarygodne zeznania M. G. – funkcjonariusza policji, który brał udział w zatrzymaniu oskarżonego w dniu 3 listopada 2017 roku. Zeznania świadka Sąd uznał za rzeczowe i jasne, nadto świadek zeznawał na okoliczność przeprowadzanych czynności służbowych.

Jako rzetelną, odpowiadającą wymogom wiedzy i w pełni wyczerpującą, a zatem stanowiącą pełnowartościowy dowód w sprawie Sąd ocenił nie kwestionowaną przez strony opinię sądowo-psychiatryczną odnośnie oskarżonego D. K. (k. 80-83), w której biegli jednoznacznie ocenili, że poczytalności oskarżonego, tak w czasie czynu, jak i w toku postępowania nie budzi wątpliwości.

Sąd również obdarzył wiarą zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty w postaci: protokołu zatrzymania osoby (k.2), protokołu przeszukania osoby (k.5-6), protokołu przeszukania mieszkania (k.7-8) karty karnej (k. 20-21, 89-90), protokołu oględzin osoby (k.31-33), wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia (k. 42-44), wyroku Sądu Rejonowego w Grójcu (k. 52-53), opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 80-83), protokołu zatrzymania rzeczy (k.92-95), protokołu oględzin rzeczy (k.96-100). Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione osoby bądź organy w ramach przewidzianych przez przepisy prawa kompetencji.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego D. K. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Całokształt materiału dowodowego sprawy,

w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, oraz dokumentacji w postaci protokołów oględzin, protokołów zatrzymania osoby, protokołów przeszukania, protokołu oględzin rzeczy (zapisu monitoringu), układa się w logiczną całość, toteż okoliczności niniejszej sprawy nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży określonego w art. 278 § 1 k.k., a polega na zabraniu cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Rzecz będąca przedmiotem tego przestępstwa musi być cudza, tzn. stanowić czyjąś własność lub być przedmiotem czyjś posiadania. Zabór rzeczy ruchomej polega na wyjęciu rzeczy spod faktycznego władztwa osoby wbrew jej woli. Przedmiotowe przestępstwo należy do tzw. przestępstw materialnych, to znaczy zostaje ono popełnione w momencie nastąpienia skutku w postaci objęcia rzeczy we władztwo przez sprawcę. Kradzież należy do przestępstw kierunkowych, bowiem zachowaniu sprawcy towarzyszy określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Działanie w owym celu polega na chęci włączenia zabranej rzeczy przez sprawcę do swego majątku i uzurpacji faktycznych atrybutów właściciela. Kradzież może być popełniona tylko w zamiarze bezpośrednim – sprawca swym zachowaniem musi zmierzać do przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej

i jednocześnie chcieć tego. Samo „godzenie się” na wypełnienie znamion tego przestępstwa nie jest wystarczające. Tak więc od strony podmiotowej każdemu przestępstwa kradzieży towarzyszy dolus directus coloratus w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga by było ono objęte celem, tj. w odniesieniu do zaboru rzeczy.

Z kolei zgodnie z art. 278 § 5 k.k., przepis art. 278 § 1 k.k. stosuje się odpowiednio do kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

W sprawie niniejszej bezsprzecznym zaś, jest iż oskarżony D. K.

w dniu 3 listopada 2017 r. wypełnił wszystkie znamiona zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 278 § 1 k.k., kiedy to będąc w sklepie (...) przy Al. (...) w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w postaci dwóch wideo domofonów. Wyzuł on bowiem pokrzywdzony sklep z władztwa nad wskazanymi rzeczami ruchomymi, z którymi następnie zamierzał postąpić jak właściciel, co wyraziło się wyjściem ze sklepu bez uiszczenia należnej za nie opłaty.

Odnosząc się zaś do strony podmiotowej czynu oskarżonego Sąd przyjął, że oskarżony działał umyślnie. Jako osoba dorosła i sprawna umysłowo (co potwierdza opinia, wchodząc do sklepu i dokonując zaboru należących do podmiotu go prowadzącego rzeczy bez zamiaru uiszczenia opłaty, miał on bowiem pełną świadomość co do istoty swojego działania, a co za tym idzie, także jego naganności i bezprawności. Zarazem miał zamiar oszukania okradzenia

pokrzywdzonej spółki, tj. chciał popełnienia czynu zabronionego. Co więcej, działał on w zamiarze bezpośrednim ukierunkowanym na cel w postaci przywłaszczenia zabieranych przedmiotów, co znajduje jasne potwierdzenie w sposobie postępowania z nimi po dokonaniu zaboru.

Jednocześnie oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo w warunkach recydywy zwykłej z art. 64 § 1 k.k. Kodeks karny rozróżnia recydywę ogólną i szczególną, która wiąże się z powrotem do określonej w ustawie kategorii przestępstw po odbyciu kary pozbawienia wolności. Przesłanką recydywy zwykłej nie jest popełnienie wykroczenia. Jest nią natomiast popełnienie przestępstwa umyślnego – czyli zbrodni lub umyślnego występku, za który orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności. Dla przyjęcia recydywy wystarcza, aby sprawca odbył część tej kary – sześć miesięcy. Nowe przestępstwo, jakie sprawca popełnia, ma być podobne do tego, za które został skazany (wyrok SN z 30 października 2001r., III KKN 217/01, Orz. Prok. i Pr. 2002, nr 3 poz. 2). Przestępstwo to ma zostać przezeń popełnione w okresie pięciu lat od odbycia owej części kary pozbawienia wolności. Dla obliczenia tego okresu nie ma znaczenia moment odbycia całości czy części środka karnego. Zarówno pierwsze jak i kolejne przestępstwo mogą zostać popełnione w dowolnej formie stadialnej lub zjawiskowej (Komentarz do art.64 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III). Przechodząc na kanwę niniejszej sprawy oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 2 października 2014r., w sprawie o sygn. akt V K 924/13, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., które odbywanie oskarżony zakończył w dniu 15 grudnia 2016 roku.

W świetle powyższego, za w pełni zasadne uznać należy stawiany oskarżonemu D. K. zarzut popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k. Tym niemniej, Sąd zobowiązany był zmodyfikować opis czynu poprzez precyzyjne wskazanie znamion związanych z działaniem w warunkach recydywy.

Przy wymiarze kary za okoliczności obciążające Sąd przyjął stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu jakim jest kradzież mienia, a nadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w warunkach recydywy. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt, iż oskarżony przyznał się do jego popełnienia, a nadto wyraził skruchę.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, w świetle jego wyjaśnień oraz pozostałych dowodów, nie ulegają wątpliwości i uwzględnił złożony przez obrońcę oskarżonego wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k., któremu nie sprzeciwili się prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy prokurator i pokrzywdzony, uznając za zasadne wymierzenie uzgodnionych kar.

Tak też, zgodnie ze wspomnianym wnioskiem Sąd wymierzył oskarżonemu, karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym wymierzoną przy zastosowaniu art. 37b k.k., za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wskazać również należy, że Sąd wymierzając oskarżonemu D. karę pozbawienia wolności połączona z karą ograniczenia wolności wziął pod uwagę nie tylko treść wniosku obrońcy, ale także ogólne dyrektywy wymiaru kary, w tym potrzeby

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa stosownie do art.

53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniając powyższe przepisy oraz całokształt okoliczności sprawy, Sąd doszedł bowiem do przekonania, iż orzeczone kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem świadczenia pracy na cele społeczne po 20 godzin w miesiącu są adekwatne zarówno do stopnia winy, jak również do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, których popełnił oskarżony. Zważyć należy, że oskarżony odpowiada za kolejne przestępstwo przeciwko mieniu w warunkach recydywy, co zasadniczo przemawiało za koniecznością orzeczenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Niemniej postawa procesowa oskarżonego,

który wyraził skruchę i przyznał się do winy, przemawiała za zastosowanie instytucji ujętej w art. 37b k.k. i orzeczeniem krótszej kary pozbawienia wolności, ale za to połączonej z karą ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniu 3 listopada 2017r. w godzinach od 17:15 do 20:15, zaokrąglając go do pełnego dnia, który równoważy jeden dzień kary pozbawienia wolności.

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. F. wynagrodzenie w kwocie 504 zł + VAT za obronę z urzędu oskarżonego D. K..

Sąd ustalając stawki za obronę stosował przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Przy obliczaniu należności za obronę wzięto zaś, pod uwagę w szczególności liczbę terminów rozprawy, na których stawiał się obrońca.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, mając na uwadze jego sytuację materialną.